

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Fragmentet i Lolland

Citation: Baggesen, Jens: "Fragmentet i Lolland", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903, s. 28.* Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid59600/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Fragmentet i Lolland.

Til Professor Hviid.

1787.

Wandsbeck.

Jens Baggesen til Anders Christen Hviid:
fred, Sundhed, fryd fra nu til Aarets Ende,
fra den til Livets, og derfra til evig Tid!

Jeg her, hvor jeg mig om igien maa vende
(I Rummet, at forstaae)
for, inden fiorten Dage halv forgaar,
Tilbage til vort Kiøbenhavn at vende,
har faaet Deres kiære Brev,
Og fjerdeparten læst af hvad De skrev.

Den Gave mig og flere Dødelige
Blev nægtet her i Livets trange Baand,
At læse: Tallet haver Gud dit Rige!*)
Og Skæbnens Almanak — og Deres Haand. |
Tiigiv paa denne Grund, at jeg Dem svarer
Lidt hen i Veiret. Hvad vi ei forstaae,
Det kan vi, som De veed, ei rigtig svare paa.
Jeg læser: faner, hvor maaskee bør læses: farer -
Skiaerslipper for Skærtorsdag — Muldebær
for Moldenhauer — og især

*) Mene, Mene, Tætel, Uphærin.

Daa tvende Stæder jeg tvivlraadig er,
Om læses bør Heroer eller Hæver?
Men, desuagtet, har jeg Uof bragt ud
Til Styrkning for mit syge Hierte,
Til Eindring af min Længsels lange Smerte,
Og overvættets Løn for alt mit Hovedbrud;
Til fjerdeparten, som jeg har forstaaet af Brevet,
Er mere værd end Alt, hvad jeg har skrevet.
Den forskiel er, min Hviid! imellem Dem og mig:
De skriver lykkelige Tanter slet;
Jeg skriver ullykkelig Sludder net;
De har i Mænting — jeg i Bogstav Ret.
Naar Deres Mand er lys i mørke Spring og Streger,
Min lyse Pen med mørk Sottise leger —
Deraf opstaaer en anden Differenz:
Man læser got min Skrift, men fatter ei mit Sprog —
Man læser Deres ei, men man forstaaer Dem dog.

Jeg hertil sæie vil en passende Sequenz:
Naar Døden Livets Praas engang os puster ud,
for os et bedre Lys at tænde —
Naar giennem Natten vi gaar hjem til Gud,
Til Høitidsdagen uden Ende —
Naar Vadestøvlerne, som tyngde Siælens Been,
Imens den vaded giennem Livets Moser,
I Dødens Støvleknægt astrækkes En,
Tillige med de vaade Hoser,
for paa bevingede Solstraale-Skoe
At danske giennem Evighedens Roser —
Da, tro mig, ædle Hviid! * * * * *

Altona.

— Hvor slap jeg sidst, mon troe?
Sequenten har jeg glemt. Men det er ligemeget —
Den ei den første var, som jeg har streget.

Sandt, Brevet bli'r ved denne Feilighed
 Lemlæstet og skamfeert; men det vil intet sige!
 Den tydske Pastor Brüllmann, som De veed,
 (Der kiender paa en Prif hvert Bedsted,
 Hver Born, hver Kroe, hver Stuebod, hvert Led
 Paa Kongeveien til Guds Rige)
 Endog en Præken skrevet har og trykt,
 Hvoraf den eene Deel er, Himlen veed hvordan,
 forglemmt, — den anden Halvdeel forrykt.
 Hvis man Fragment af Præken skrive kan,
 Hvi skulde det ei med et Brev gaae an?

Isteden for Sequentsen vil jeg — siden
 Jeg dog er kommet til at nævne den Guds Mand
 fortælle blandt hans Hændelser en liden,
 Som nys passeerte ham i Hollands Land:
 Ham siger jeg, og meener kun hans Bog;
 Bog siger jeg, og meener kun hans Præ —
 (Fragmentet af en Præken bør man dog
 Et kalde Præken heel, men bare Præ)
 Historien, imellem os, er denne:

Da, for til gode Dage mig at vænne,
 Jeg nylig til de Kolliker drog hen
 (Hvor jeg gad drage hen igien),
 Kom jeg som Gæst til Christjanssæde,
 Et Hyrdeslot, med delig Have, hvor
 En sand Alfinoos blandt Grever boer.
 Herr Greven var, med sin Grevinde,
 Just ved min Ankomst udsjædert —
 I ledige Gemak, hvor jeg blev indkvartert,
 Jeg ønskede mig en Bog, for Tiden at forslaae,
 Og milde Skæbne lod mig finde,
 Netop i een, som paa en Sofa laae,

Bemældte Prækens prægtige Fragment
 I Saffian med Guld paa Randen —
 Der, som jeg siden vide fik, var sendt
 Af dyrebare tydske Præstemanden
 Grevinden til foræring. Ingen Bog mig
 Meer havde kunnet moere. Titlen slog mig
 Især; den fyldte heelt det første Blad —
 Bag dette fulgte græske, tydske, franske
 Sentenzer, i en prægtig Motto-Rad,
 Af Rousseau, Paulus, og jeg veed et hvad
 Af Claudius — men intet i det danske.
 De Mottoer, af heel forstfællig Hand,
 Var skrevne til af Autors egen Haand.
 Jeg fandt en ledig Plads ved Bladets Ende,
 Og efterabende den samme Kloc,
 Saa det umueligt var forstfællen at erkiende,
 Jeg tilskrev eet endnu, der kunde gaae for to:

„Jeg havde præket meer; men til den største
 Skade

„for Læseren, for mig, for Jordens Overflade,
 „Er denne lille Stump blot deraf blevet gientt;
 „Og det fornemste var maaafsee hvad man har glemt.“*)
 Det giort, jeg lagde Bogen hen
 Paa samme Sted igien.

Hvad Spas det siden gav, da Verten og Vertinden
 Og alle Gæster samsled var,
 Og man i Sofaen blev vaer
 Det mecenatsske Exemplar,
 Som netop dediceret var Grevinden,
 Og som hun ikke havde seet endnu,
 Men forelæste høit — foruden Drøm om Rænke:

*) Wesfel.

„Hi hi! ha ha! hu hu!“
Det gier jeg Provsten at betænke.
Hof sagt, der Raad blev holdt i latterfulde Sal,
Votseert og decideert, at Præsten var lidt gal.

Dog det er Tid, jeg Parenthesen ender,
Og, uden Ophold, mig
Til hvad jeg egentlig
Dil sige, vender.
Men, for at spare Porto og Papir —
Og da dog egentligen Rimets Giir,
Om ikke mig, saa Dem maaskee dog træffer,
I simpel Prosa Brevet jeg fortæller.

* * * * *
